

Abban az időben, amikor Jézus az örök élet kenyeréről beszélt, így szólt hozzá a tömegből: „Hadd lássuk, milyen csodát művelsz, hogy higgyünk neked! Mit tudsz tenni? Atyáink mannat ettek a pusztában, amint az írás mondja: Égből való kenyeret adott enni nekik.” Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom nektek; nem Mózes adott kenyeret az égből, hanem Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenyere, amely leszállt a mennyből, és életet ad a világnak.” „Uram –kiáltották–, add nekünk mindig ezt a kenyeret!” Jézus így válaszolt: „Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem éheznek többé; és aki bennem hisz, nem szomjazik sohasem.”

Az ember néha elfárad. Belefárad és belefásul a nagybetűs életbe. Észreveszi magán, hogy a szellemi igényessége is egyre lejjebb és lejjebb csúszik. Egy jó lelki beszélgetés után viszont realizálódik benne, hogy mennyit hivatkozott a szüleire, a jézusi értékrendre. Észreveszi magán a lelkesedést, azt, hogy Jézus mennyire inspirálja őt, hogy figyelmét lekötöti egy személy ideológiai felfogása. Ráébred, hogy szomjazik utána...

Ebben a szentírási részben már megint számon kérnek az emberek. Hivatkoznak eddigi ismereteikre, utalnak az Ószövetségben történetekre – várják a biztos, kézzel fogható táplálékot. Megy a csodavárás: „Na, ha ezt-azt megcsinál ez a názáreti, akkor üsse kavics, hiszünk neki.” „Ó, de jó volt a régieknek, hogy nekik bezzeg a manna jutott! Nekünk is jár valami hasonló, nem?!” Jézus ezzel a „bizony, bizony, mondom nektek” szófordulattal mintha megsimogatná a buta kis fejüket/fejüket: „Ne a kajára gondoljatok gyerekek, hiszen nem fizikailag, hanem lelkileg éheztek! Induljatok el felém, már az is valami, és higgyétek, hogy jó irányt mutatok nektek, akkor nem lesz itt semmi baj.”

Egy továbbképzés alkalmával hallottam azt a történetet, amikor is egy pap előadást tartott apácáknak, kispapoknak. Ott megkérdezte tőlük, hogy mi jut eszükbe az Isten szóról? Jöttek a szebbnél szebb költői képek, hasonlatok. Utána a pap megkérdezte a hallgatóságtól, hogy mivel töltik ki egy napjukat, mire gondolnak a legtöbbit a nap folyamán? Erre választ sem várt, csak hozzátette, hogy az az istenük, amivel a legtöbbit foglalkozik az elméjük.

Mi tölti ki az elmém egy átlagos nap folyamán? Miből táplálkozom? Kiből táplálkozom?

Ki az, akinek én lelki táplálékot nyújthatok/nyújtok? Mi van akkor, ha nem kell a mi kenyerünk annak, akin segíteni akarunk?

Nézzünk körül környezetünkben! Hogyan, milyen eszközökkel érdemes életet adni a világunknak?

„Engedjük, hogy az emberek elfogyasszanak bennünket!” (Teréz anya)

Király Márta